

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 48Ek/1456/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123335014
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Martina Rusnáková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6123335014.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Pivo SALUS s.r.o., Tatranská Lomnica 14165, 059 60 Vysoké Tatry, IČO: 50 859 170, právne zastúpený: JUDr. Iveta Pálffy Fabianová, advokát, Štefánikovo nám. 5, 052 01 Spišská Nová Ves, proti povinnému: BELVEDEREX s.r.o., Levočská 854/44, 058 01 Poprad, IČO: 46 168 303, právne zastúpený: Vojčík & Partners BA, s.r.o., Advokátska kancelária, Hlavné námestie 5, 811 01 Bratislava, o vymoženie 2.416,31 Eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Radovan Ferenc, súdny exekútor, exekútorský úrad Slovenská 13, 080 01 Prešov, sp. zn. 317EX 558/23, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/1456/2023 zo dňa 18.12.2023, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/1456/2023 zo dňa 18.12.2023 **z a m i e t a**.
- II. Oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/1456/2023 zo dňa 18.12.2023 vo výške 64,36 Eur.
- III. Povinný **n e m á** nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/1456/2023 zo dňa 18.12.2023.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 12.06.2023 domáhal od povinného vymoženiu 2.416,31 Eur s prísl., na základe exekučného titulu - Uznesenie Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 8Cb/46/2019-332 zo dňa 13.03.2023, vykonateľný dňa 09.04.2023.
2. Poverením zo dňa 16.06.2023 poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Radovan Ferenc.
3. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/1456/2023 zo dňa 18.12.2023 vyšší súdny úradník návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietol (výrok I.), povinnému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.) a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov konania v súvislosti s podaným návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 63,15 Eur (výrok III.). V odôvodnení uznesenia vyšší súdny úradník uviedol, že povinný navrhol zastaviť exekúciu z dôvodu, že ešte pred začatím exekučného konania pohľadávka oprávneného zanikla započítaním, a to na základe Oznamenia o jednostrannom započítaní pohľadávok zo dňa 31.03.2023, ktoré povinný doručil oprávnenému dňa 14.04.2023. Listom zo dňa 21.04.2023 oprávnený oznámil povinnému, že započítanie neuznáva, neuviedol však žiadny dôvod, pre ktorý by započítanie nemalo byť platné. Povinný si predmetným oznámením započítal s pohľadávkou uplatňovanou v tomto exekučnom konaní

svoje pohľadávky voči povinnému, ktoré vyplývajú z faktúry č. 19047 zo dňa 01.07.2019, splatnej dňa 05.07.2019, vo výške 1.452 Eur (ďalej len „Faktúra 1“) a faktúry č. 20027 zo dňa 31.05.2020, splatnej dňa 30.06.2020, vo výške 1.295,76 Eur (ďalej len „Faktúra 2“), pričom Faktúra č. 1 pozostávala z nájmu nebytového priestoru za mesiac júl 2019, služby spojené s užívaním priestoru a paušálnej platby za upratovanie, Faktúra č. 2 pozostáva z finančného vysporiadanie dodaných služieb spojených s nájmom nebytového priestoru za rok 2019 podľa čl. VI ods. 2 Zmluvy (spotreba zemného plynu na vykurovanie za obdobie 1.-6.2019, spotreba elektriny podľa stavu elektromera, vodné a stočné podľa vodomera = spolu za energie za rok 2019 vo výške 2.619,80 Eur bez DPH; vystavené faktúry za obdobie 1.-11.2019 vo výške -1.540,00 Eur bez DPH, spolu teda ako rozdiel - nedoplatok bez DPH vo výške 1.079,80 Eur, celkom 1.295,76 Eur). Oprávnený vo vzťahu k Faktúre č.1 vzniesol vo svojom vyjadrení námietku premlčania. Z predložených listín mal vyšší súdny úradník za preukázané, že povinný dňa 06.04.2023 podal na poštovú prepravu zásielku č. A. adresovanú oprávnenému, ktorú si tento prevzal dňa 14.04.2023, ktorej obsahom bolo Oznámenie o jednostrannom započítaní pohľadávok zo dňa 31.03.2023, v ktorom si povinný započítal pohľadávky - Faktúru č. 1 a Faktúru č. 2 voči oprávnenému. Oprávnený listom zo dňa 21.04.2023 povinnému oznámil, že tieto neuznáva a naďalej žiada uhradiť náhradu trov konania vyplývajúcu z exekučného titulu a zároveň povinnému oznámil, že po ich neuhradení v uvedenej lehote bezodkladne podá návrh na vykonanie exekúcie. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 12.06.2023. Vyšší súdny úradník mal teda za preukázané, že k jednostrannému zápočtu nejudikovanej pohľadávky povinného voči judikovanej pohľadávke oprávneného došlo v čase pred začatím exekučného konania dňa 12.06.2023, resp. v čase pred začatím exekúcie, kedy poverenie na vykonanie exekúcie poverenému súdnemu exekútorovi bolo doručené dňa 16.06.2023. Pokiaľ k započítaciu prejavu malo dôjsť „pred začatím exekúcie“, v prípade nejudikovanej pohľadávky nemožno postupovať podľa § 61e Exekučného poriadku a na započítanie bez ďalšieho neprihliadnuť, ale exekučný súd musí vykonať prieskum tohto hmotnoprávneho úkonu a jeho právnych následkov na vymáhaní pohľadávku. Vo vzťahu k započítaniu nejudikovanej pohľadávky povinného sa však vyžaduje, aby táto pohľadávka oproti judikovanej pohľadávke, ktorá sa vymáha v exekúcii, bola dostatočne preukázaná. V dôsledku uvedeného sa tak na povinného kladú vyššie nároky pri preukazovaní svojej pohľadávky tak, aby záver o danosti pohľadávky povinného, ktorú uplatňuje k započítaniu, bol jednoznačný, pretože záver o tom, že došlo k započítaniu má závažný (nereparovateľný) dopad na oprávneného z exekučného titulu (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 359/2020 - 40 zo dňa 22.06.2021). S poukazom na závery Ústavného súdu SR sa tak exekučný súd musel vykonaným zápočtom zaoberať a vyhodnotiť či vykonaný započítací prejav je platným právnym úkonom vykonaným v súlade s § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka a súčasne či pohľadávka uplatnená na započítanie je preukázaná exekučnému súdu s dostatočnou istotou (či je s dostatočnou istotou preukázaná oproti judikovanej pohľadávke, ktorá sa nútene vykonáva). K pohľadávke povinného - Faktúra č.1 vyšší súdny úradník uviedol, že táto nespĺňa podmienky na započítanie podľa ustanovenia § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia premlčané pohľadávky nemožno započítať. Nakoľko Zmluva a nájme nebytových priestorov je zmluvou spravujúcou sa ustanoveniami občianskeho práva, občianskym právom sa bude spravovať aj inštitút premlčania. Ustanovenie § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka upravuje premlčaciu dobu tak, že premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Z predloženej Faktúry č. 1 mal súd za preukázané, že lehota jej splatnosti bola dňa 05.07.2019, a teda právo na jej vymáhanie uplynulo dňa 05.07.2022. Nakoľko k premlčaniu došlo skôr, ako sa pohľadávky stretli (okamih doručenia započítacieho prejavu dňa 14.04.2023), táto okolnosť zakladá dôvod pre neprihliadnutie na jednostranný zápočet. K ostatným predpokladom kompenzácie sa súd s ohľadom na jej premlčanie nevyjadroval, avšak dodal, že pohľadávka povinného je oprávneným namietaná okrem premlčania aj z dôvodu, že pozostáva z nájmu nebytového priestoru za mesiac júl 2019, kedy zmluva o nájme zanikla k 30.06.2019, čo je dôvodom neuznania pohľadávky povinného oprávneným. K pohľadávke povinného - Faktúra č. 2 súd uviedol, že o tejto medzi stranami existuje spor. Faktúra č. 2 pozostáva z finančného vysporiadanie dodaných služieb spojených s nájmom nebytového priestoru za rok 2019 podľa čl. VI ods. 2 Zmluvy. Oprávnený vo svojom podaní uviedol, že povinný tento nárok použil ako procesnú obranu v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 8Cb/7/2020, v ktorom sa pojednávalo o vydaní bezdôvodného obohatenia a žalovaný - povinný bol povinný toto vydať. Predmetom konania boli platby žalobcu - oprávneného ako nájomcu nebytových priestorov žalovaného - povinného, ktoré si žalovaný uplatnil voči žalobcovi nad rámec zmluvne dohodnutých plnení. V priebehu konania žalovaný predložil predmetnú Faktúru č. 2 avšak súd na túto pohľadávku predloženú ako prostriedok procesnej obrany neuplatnený včas neprihliadal. Predmetné konanie bolo uznesením sp. zn. 8Cb/7/2020 zo dňa 28.06.2022 zastavené z dôvodu zhodných návrhov žalobcu i žalovaného. Oprávnený uviedol,

že v ďalšom konaní v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sa povinný viac tohto nároku nedomáhal a teda oprávnený mal za to, že tento je nedôvodný a v celosti ho neuznal. S ohľadom na vyššie vedené exekučný súd dospel k záveru, že v tomto exekučnom konaní nebolo možné prihliadnúť na zánik judikovanej pohľadávky oprávneného jednostranným započítaním nejudikovanej pohľadávky povinného, pre neosvedčenie pohľadávky uplatnenej povinným na započítanie s dostatočnou istotou. K uvedenému záveru dospel exekučný súd aj z tých dôvodov, že povinnému ostáva zachované právo preukázať dôvodnosť svojej pohľadávky v základnom konaní a dosiahnuť tak vydanie exekučného titulu, proti oprávnenému (inak aj prípadného uplatňovania vydania bezdôvodného obohatenia). Naopak, v prípade, ak by exekučný súd prihliadol na povinným vykonaný zápočet, oprávnenému by zaniklo nezvratne v uvedenej časti judikovaných pohľadávku vymáhať. Záver exekučného súdu (proti ktorému nie je prístupný riadny opravný prostriedok) o tom, že došlo k započítaniu, by tak mal závažný (nereparovateľný) dopad na oprávneného z exekučného titulu (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 359/2020 - 40 zo dňa 22.06.2021).“ Súd vzhľadom na uvedené návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol.

4. Proti uzneseniu podal povinný v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že pohľadávka oprávneného zanikla v dôsledku započítania uskutočneného povinným. Povinný použil na započítanie pohľadávky, a to pohľadávka vyplývajúca z Faktúry č. 1 a Faktúry č. 2. Okresný súd Banská Bystrica odôvodnil zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie tým, že pohľadávka z Faktúry č. 1 nespĺňa podmienky na započítanie podľa ust. § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka; pohľadávka z Faktúry č. 2 nie je osvedčená s dostatočnou istotou. K pohľadávke z Faktúry č. 1 povinný uviedol, že záver súdu o nesplnení podmienok na započítanie podľa ust. § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka je nesprávny. V prvom rade je nesprávny čiastkový záver súdu o tom, že na daný vzťah sa aplikujú ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní ako aj o započítaní. Súd vychádzal z toho, že Zmluva o nájme nebytových priestorov je zmluvou spravujúcou sa ustanoveniami občianskeho práva. Uvedené právne posúdenie je však nesprávne a povinný poukázal na ust. § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka, podľa ktorého: „Zmluvy medzi osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2, ktoré nie sú upravené v hlave II tejto časti zákona, a sú upravené ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom.“ V danom prípade sa nepochybne jedná o záväzkový vzťah medzi podnikateľmi týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti (§ 261 ods. 1 Obchodného zákonníka), a teda sa jedná o obchodnoprávny záväzkový vzťah. S poukazom na citované ustanovenie § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinným sa riadi ustanoveniami zákona o nájme a podnájme nebytových priestorov, ale právne vzťahy vzniknuté na základe tejto zmluvy o nájme nebytových priestorov podliehajú obchodnoprávnej úprave. Povinný poukázal v tejto súvislosti na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 70/2018 zo dňa 20.06.2018. Súd nesprávne aplikoval na daný záväzkový vzťah trojročnú premlčaciu dobu, nakoľko je potrebné sa riadiť obchodnoprávnou úpravou, ktorá upravuje dĺžku premlčacej doby v trvaní štyroch rokov (§ 397 Obchodného zákonníka). Teda k premlčaniu pohľadávky z Faktúry č. 1 došlo dňa 05.07.2023, t. j. až po uskutočnení kompenzačného prejavu. S ohľadom na vyššie uvedeného východiská nemožno aplikovať ani ust. § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka v časti zákazu započítania premlčaných pohľadávok, nakoľko ust. § 358 Obchodného zákonníka obsahuje špeciálnu úpravu, v zmysle ktorej započítaniu nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.“ V danom prípade však vzhľadom na obchodnoprávne trvanie premlčacej doby, nebola pohľadávka z Faktúry č. 1 v čase uskutočnenia započítania premlčaná. Povinný považoval za nesprávny, formalistický a odopierajúci právo na prístup k súdu aj záver súdu o tom, že pohľadávka z Faktúry č. 2 nebola osvedčená s dostatočnou istotou, v dôsledku čoho súd neprihliadol na zánik pohľadávky, ktorá je predmetom exekúcie. Pokiaľ súd odôvodnil svoj záver o neprihliadaní na započítanie pre neosvedčenie pohľadávky s dostatočnou istotou tým, že povinnému ostáva zachované právo preukázať dôvodnosť svojej pohľadávky v základnom konaní, takéto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Je dôležité zdôrazniť, že v hmotnoprávnej rovine pohľadávka povinného použitá na započítanie zanikla práve započítaním, teda neexistuje, v dôsledku čoho povinný nie je oprávnený uplatniť si predmetnú pohľadávku v základnom konaní. Odmietnutím súdu preskúmať pohľadávku povinného a neprihliadaním na započítanie, dochádza v dôsledku uvedeného k odopretiu práva na prístup k súdnej ochrane. Povinný ďalej uviedol, že súd nedospel k záveru o neexistencii pohľadávky povinnému z Faktúry č. 2, ale len k záveru o jej neosvedčení s dostatočnou istotou. S poukazom na uvedené súd nemôže postupovať takýmto spôsobom a je povinný preskúmať existenciu predmetnej pohľadávky na základe priložených dôkazov. Súd je povinný prihliadať aj na jednostranné započítanie nejudikovanej pohľadávky uskutočnené pred začatím exekučného konania, pričom uvedené nespochybnil ani konajúci

súd. Prístup súdu zaujatý v uznesení však vylučuje možnosť takéhoto započítania, keď súdu postačuje, že pohľadávka je medzi stranami sporná, v dôsledku čoho na započítanie neprihliada. Pritom neexistuje právna norma, o ktorú možno oprieť postup konajúceho súdu, ktorý je nesprávny a arbitrárny. Vzhľadom na uvedené konajúci súd nebol oprávnený neprihliadať na kompenzačný prejav povinného a nemohol zamietnuť návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že pohľadávka povinného nebola osvedčená s dostatočnou istotou. Súd bol povinný preskúmať existenciu pohľadávky použitej na započítanie, vykonať prípadne dokazovanie a až následne rozhodnúť o návrhu na zastavenie exekúcie. Povinný bol presvedčený, že pohľadávka oprávneného uplatnená v predmetnom exekučnom konaní zanikla pred začatím exekučného konania, a teda po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. S poukazom na uvedené povinný navrhol, aby súd napadnuté uznesenie zmenil a exekúciu zastavil, zároveň povinnému priznal voči oprávnenému nárok na náhradu trov konania.

5. Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti povinného uviedol, že podľa názoru povinného pohľadávka vyplývajúca z Faktúry č. 1 nie je premlčaná, nakoľko premlčacia doba nie je v zmysle Občianskeho zákonníka 3 ročná, ale podľa Obchodného zákonníka 4 ročná. S uvedeným názorom oprávnený nesúhlasil, nakoľko nájomný vzťah uzatvorený medzi účastníkmi exekučného konania vznikol na základe Zmluvy o nájme nebytových priestorov so začiatkom nájomného vzťahu od 01.11.2017, ktorá zmluva bola uzatvorená v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, čo vyplýva z hlavičky predmetnej zmluvy, v nej citovanej právnej úpravy, ktorou sa má ich vzájomný vzťah riadiť. Zákon o nájme a podnájme nebytových priestorov je zákonom *lex specialis*, pričom právny vzťah medzi účastníkmi tohto konania sa riadi týmto zákonom a čo sa týka inštitútu premlčania a ďalších zákonov vyplývajúcich z tohto právneho vzťahu týmto zákonom neupravených, tak tieto sa riadia Občianskym zákonníkom ako všeobecne záväzným právnym predpisom *lex generalis*. K nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 70/2018 zo dňa 20.06.2018 oprávnený uviedol, že na tento konkrétny prípad ho nemožno aplikovať z dôvodu, že medzi účastníkmi konania nikdy nebol uzatvorený nájomný vzťah, ktorý by mal obchodnoprávnu povahu, a to z dôvodov:

1. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi upravuje časť Obchodného zákonníka označená ako „Obchodné záväzkové vzťahy“ len v prípade, ak pri vzniku týchto záväzkových vzťahov je zrejmé a to s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Z výpisu z obchodného registra vyplýva, že povinný v čase vzniku záväzkového vzťahu – mal v predmete podnikania – prenájom nehnuteľností spojených s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom. Podľa § 4 ods. 1 zákona o živnostenskom podnikaní, prenájom nehnuteľností, bytových a nebytových priestorov je živnosťou, pokiaľ sa popri prenájme poskytujú aj iné než základné služby spojené s prenájomom (výmena a pranie bielizne, upratovanie a pod.). Činnosť prenájmu nehnuteľností spojeného s poskytovaním iných než základných služieb je voľnou živnosťou, pri ohlásení ktorej je potrebné spĺňať všeobecné podmienky prevádzkovania živnosti. Zo zmluvy o nájme nebytových priestorov uzatvorenej medzi oprávneným ako nájomcom a povinným ako prenajímateľom vyplýva, že povinný prenajal nebytový priestor a to bez toho, aby popri prenájme poskytoval oprávnenému ako nájomcovi aj iné než základné služby spojené s prenájomom (neposkytoval mu ubytovanie, stravu, výmenu či pranie bielizne, upratovanie a pod.). Povinný prenajal oprávnenému nebytový priestor nie na základe svojej živnosti ako podnikateľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a to s ohľadom na jeho predmet podnikateľskej činnosti, ale v obdobnom postavení ako je „bežný občan –nepodnikateľ“.

2. Zmluva o nájme bola uzatvorená len v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov a z jej obsahu nevyplýva, aby sa tento záväzkový vzťah spravoval Obchodným zákonníkom, a to s poukazom na § 262 Obchodného zákonníka. Písomná dohoda o úprave záväzkového vzťahu vyplývajúceho z predmetnej zmluvy o nájme nebytového priestoru, podľa obchodnoprávných predpisov, chýba.

S poukazom na uvedené oprávnený sumarizoval, že nakoľko podľa ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, pri vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi tohto exekučného konania nebolo s prihliadnutím na všetky okolnosti zrejmé, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti, a nakoľko v zmysle ust. § 2632 Obchodného zákonníka, písomná dohoda o spravovaní ich záväzkového vzťahu ustanoveniami Obchodného zákonníka neexistuje a chýba, tento nájomný vzťah založený nájomnou zmluvou medzi týmito účastníkmi tohto exekučného konania sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, a to vrátane inštitútu premlčania. Oprávnený považuje pohľadávku povinného z Faktúry č. 1 za premlčanú a pohľadávky z oboch faktúr za pohľadávky, ktoré nie sú započítania schopné. Oprávnený pripustil, že v rámci exekučného konania je možné urobiť započítací úkon, avšak zápočet pohľadávok v rámci exekučného konania, ktoré sa navzájom kryjú, je možný len vtedy, ak ide o pohľadávky povinných

voči oprávneným, ktoré sú buď judikované alebo aspoň nerozporované. Oprávnený však tieto fiktívne pohľadávky povinného od počiatku popiera a preto tieto pohľadávky nie sú započítania schopnými pohľadávkami voči pohľadávke oprávneného, ktorá je judikovaná a vymáhaná v tomto konaní. Vzhľadom na uvedené judikovaná pohľadávka oprávneného nezanikla započítaním učeným povinným a preto oprávnený navrhol sťažnosť povinného zamietnuť. Oprávnený si uplatnil náhradu trov konania.

6. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

8. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

9. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal sťažnosťou napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť povinného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka je nedôvodná. Vyšší súdny úradník rozhodol vecne správne, keď návrh povinného na zastavenie exekúcie odôvodnený započítaním jeho pohľadávok voči pohľadávke oprávneného ako nedôvodný zamietol.

14. V konaní nebolo sporné, že účastníci konania uzatvorili zmluvu o nájme nebytových priestorov - a to konkrétne nebytového priestoru v nehnuteľnosti Polyfunkčný objekt BELVEDER nachádzajúci sa v B. C., súpisné číslo 14674, zapísaná na LV č. XXXX pre katastrálne územie B. C.. V zmysle predloženej zmluvy o nájme nebytových priestorov bol nájomca povinný platiť prenajímateľovi mesačné nájomné za nebytový priestor vrátane inventáru vo výške 700 Eur bez DPH. Nájomná zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s účinnosťou od 01.11.2017.

15. Priloženou Faktúrou č. 1 (faktúra č. 19047, vyhotovenej dňa 01.07.2019, splatnej dňa 05.07.2019) povinný ako dodávateľ fakturoval oprávnenému ako odberateľovi nájom nebytového priestoru za júl 2019 vo výške 1.200 Eur (1.000 Eur bez DPH), služby spojené s užívaním prenajatého priestoru za júl 2019 podľa zmluvy o nájme vo výške 210 Eur (175 Eur bez DPH) a paušálnu platbu za dodávku hygienických prostriedkov na WC vo výške 42 Eur (35 Eur bez DPH), teda celkovo sumu 1.452 Eur s DPH.

16. Z predloženej Faktúry č. 2 (faktúra č. 20027 zo dňa 31.05.2020, splatnej dňa 30.06.2020) vyplynulo, že sa jedná o finančné vysporiadanie dodaných služieb spojených s nájmom nebytových priestorov na rok 2019 (spotreba zemného plynu, elektriny, vodné, stočné, spolu skutočná spotreba energií za rok 2019, vystavené faktúry za 01-11.2019) dodávateľa BELVEDEREX s.r.o. (povinný v tomto exekučnom konaní) pre odberateľa Pivo SALUS s.r.o. (oprávnený v tomto exekučnom konaní) v celkovej výške 1.295,76 Eur s DPH.

17. Podaním doručeným oprávnenému dňa 14.04.2023 malo dôjsť k započítaniu pohľadávok povinného voči pohľadávke oprávneného vymáhanej v tomto exekučnom konaní, a to na základe Oznámenia povinného o jednostrannom započítaní pohľadávok zo dňa 31.03.2023.

18. Povinný svoju sťažnosť odôvodnil v podstate tým, že vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení aplikoval nesprávnu právnu normu pri inštitúte premlčania (namiesto Obchodného zákonníka boli nesprávne aplikované ustanovenia Občianskeho zákonníka) a použil nesprávny výklad ustanovení o možnosti započítania v exekučnom konaní.

19. Súd v prvom rade považuje za nevyhnutné poukázať na prípustnosť započítacieho prejavu, v rámci priebehu výkonu exekúcie, kedy platí, že príchodom tzv. veľkej novely Exekučného poriadku účinnej od 01.04.2017 došlo k miernej modifikácii inštitútu započítania, ktoré na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, zaviedlo obmedzenie spočívajúce v prípustnosti jednostranného zápočtu v zmysle ustanovenia § 61e Exekučného poriadku len pre tie prípady, kedy ak po začatí exekúcie dochádza k započítaniu len takých pohľadávok povinného, ktoré sú priznané spôsobilým exekučným titulom voči oprávnenému. Uvedené pravidlo je vo svojej podstate nevyhnutné pre zohľadňovanie relevancie účinnosti započítacieho prejavu podľa okamihu, kedy k nemu došlo.

20. V posudzovanej veci však jednotlivé úkony spojené so započítaním pohľadávok nastali v čase pred okamihom začatia exekúcie (16.06.2023), keď povinný Oznámením o jednostrannom započítaní pohľadávok zo dňa 31.03.2023, ktoré doručil oprávnenému dňa 14.04.2023, uskutočnil voči oprávnenému jednostranný zápočet pohľadávok z Faktúr č. 1 a 2. Vo svetle týchto skutočností bol súd povinný pristúpiť k posudzovaniu relevancie povinným uplatnených pohľadávok.

21. Povinný si voči oprávnenému započítal pohľadávku z Faktúry č. 1, pri ktorej oprávnený namietal, že táto pohľadávka povinného je premlčaná a taktiež popieral pohľadávku ako celok, keď tvrdil, že pozostáva z nájmu nebytového priestoru za mesiac júl 2019, kedy zmluva o nájme zanikla k 30.06.2019, čo je dôvodom neuznania pohľadávky povinného oprávneným. Oprávnený zároveň vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie jednoznačne poprel pravosť, opodstatnenosť, dôvodnosť pohľadávok povinného, t.j. aj predpoklad na uplatňovanie nárokov. Oprávnený taktiež namietal okrem iného aj tým, že nikdy nesúhlasil so zvýšením nájomného na sumu 1.200 Eur s DPH, najmä ak vzťah spojený s užívaním nebytových priestorov bol ukončený k 30.06.2019, t.j. povinný nemal nárok fakturovať oprávnenému nájomné za mesiac júl 2019.

22. Vyšší súdny úradník posúdil vec tak, že návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol s tým, že v tomto exekučnom konaní nie je možné prihliadnuť na zánik judikovanej pohľadávky oprávneného jednostranným započítaním nejudikovanej pohľadávky povinného, pre neosvedčenie pohľadávok uplatnených povinným na započítanie s dostatočnou istotou a taktiež preto, že pohľadávka povinného (z Faktúry č. 1) nespĺňa podmienky na započítanie podľa ustanovenia § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

23. Sudca opätovným preskúmaním dokumentov, ktoré tvoria obsah súdneho spisu zistil, že v konaní vyvstali viaceré sporné až protichodné skutkové tvrdenia účastníkov konania týkajúce sa trvania samotného nájomného vzťahu a následného užívania predmetu nájmu (a s tým spojeného nároku na nájomné a ďalšie služby spojené s užívaním priestorov) a taktiež výšky samotného nájomného (keď oprávnený ako odberateľ napr. nesúhlasil so zvýšením nájomného a účastníci nájomného vzťahu nepodpísali dodatok k zmluve o nájmu týkajúci sa predmetného zvýšenia nájomného) vyžadujúce si potrebu ďalšieho rozsiahlejšieho dokazovania nad rozsah exekučného konania.

24. Súd okrajovo dodáva, že aj z vyjadrení samotných účastníkov konania a z dokumentov nachádzajúcich sa v spise jednoznačne vyplýva, že medzi účastníkmi konania prebiehali viaceré konania (konanie vedené Okresným súdom Poprad (pôvodne Kežmarok) pod sp. zn. 8Cb/46/2019, konanie vedené Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 16Up/1442/2023, konanie vedené následne Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 21Cb//154/2023, konanie vedené Okresným súdom Poprad (pôvodne Kežmarok) pod sp. zn. 8Cb/7/2020), ktoré sa týkali ich vzájomných nárokov a ktoré taktiež preukazujú spornosť ich vzájomných nárokov.

25. Sudca uvádza, že vzhľadom na uvedenú argumentáciu nielen samotného povinného v sťažnosti ako aj oprávneného vo vyjadrení k sťažnosti povinného mal za to, že pohľadávky povinného z Faktúr č. 1 a 2 sú sporné, keď povinný neosvedčil súdu pohľadávky uplatnené na započítanie s dostatočnou istotou. Sudca sa pritom nezaoberal ďalšími argumentmi strán sporu, pretože aj bez ďalšieho nemohol prihladiť na započítanie takto sporných pohľadávok povinného.

26. Sudca teda sumarizuje, že preskúmaním započítacieho prejavu povinného dospel k záveru o jeho nepoužiteľnosti pre účely predmetného exekučného konania, keď povinným predložené faktúry neboli oprávneným uznané, aj následkom čoho je možné vyhodnotiť tento nárok povinného ako sporný, vyžadujúci si ďalšie dokazovanie, ktoré nemá žiadnu oporu v rovine exekučného konania. Týmto stanoviskom súdu však (tak ako bolo už uvedené) nie je dotknuté právo povinného domáhať sa priznania jeho pohľadávky (pohľadávok) cestou podanej žaloby v sporovom konaní voči oprávnenému. Súd mal zo spisového materiálu za preukázané, že povinný sa vzájomnou žalobou (proti oprávnenému) domáhal aj uplatnenia niektorých svojich nárokov, avšak nepostupoval dostatočne obozretné, keď napr. uznesením Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 8Cb/1/2021-28 zo dňa 21.04.2021 (právoplatným 19.05.2021) bolo konanie o vzájomnej žalobe žalobcu: BELVEDEREX s.r.o., (povinného v tomto exekučnom konaní) proti žalovanému (oprávnenému v tomto exekučnom konaní) o zaplatenie 6 803,73 Eur, alternatívne zaplatenia sumy 3 636,73 Eur, zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku v stanovenej lehote.

27. K námietke povinného ohľadom odmietnutia preskúmania jeho pohľadávok súdom súd uvádza, že práve po preskúmaní pohľadávok povinného v intenciách oprávnenia súdu v exekučnom konaní, súd pohľadávky povinného s ohľadom na skutkové zistenia z podaní účastníkov konania a samotných vyjadrení a predložených dokumentov vyhodnotil ako sporné. Postup súdu vzhľadom na jeho preskúmacie oprávnenie limitované Exekučným poriadkom potom nemožno vnímať v žiadnom prípade ako arbitrárny a nesprávny, keď súd konal v intenciách a medziach zákonnej úpravy Exekučného poriadku berúc pritom do úvahy, že k jednostrannému započítaniu pohľadávky došlo pred zahájením exekúcie a exekučný súd limitovaný jednoduchým právnym posúdením prihliadne na započítací prejav nejudikovaných pohľadávok len vtedy, pokiaľ pohľadávky povinného nie sú sporné a kedy si posúdenie ich relevancie, resp. existencie nevyžaduje rozsiahlejšie dokazovanie.

28. Záverom súd uvádza, že judikatúra súdov (vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky) nevyžaduje, aby odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní odpovedalo na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými tvrdeniami povinného a oprávneného, ktoré nie sú právne relevantné a nemajú rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu o sťažnosti povinného (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005).

29. Z vyššie uvedených dôvodov sudca podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 202 ods. 1 Exekučného poriadku sťažnosť povinného proti výroku I. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 48Ek/1456/2023 zo dňa 18.12.2023 vydanému vyšším súdnym úradníkom a aj voči závislým výrokmi II. a III. napadnutého uznesenia zamietol, keď sa stotožnil so záverom, že povinným uplatnené pohľadávky v rámci procesu započítania nie sú spôsobilé pre akceptáciu jednostranného zápočtu povinného voči pohľadávke oprávneného judikovaným exekučným titulom, keď ním uplatnené pohľadávky sú sporné.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

32. Oprávnený aj povinný si v rámci podanej sťažnosti a vyjadrenia uplatnili trovy konania.

33. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieňa zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), a to tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť úspešnej strane preukázané, odôvodnené a účelne

vynaložené trovy, ktoré táto strana vynaložila v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd o sťažnosti povinného proti uzneseniu rozhodol tak, že túto ako nedôvodnú zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním. O trovách konania rozhodol súd tak, že v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku priznal úspešnému oprávnenému voči povinnému nárok na ich náhradu, keďže trovy právneho zastúpenia oprávneného boli po zamietnutí sťažnosti povinného dôvodné, a to za vyjadrenie oprávneného k sťažnosti spolu vo výške 64,36 Eur (1x odmena vo výške 50,63 Eur za jeden úkon právnej služby Eur + 1x režijný paušál za rok 2024 vo výške 13,73 Eur). Trovy konania, ktoré boli oprávnenému priznané týmto rozhodnutím, budú od povinného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie. Zároveň súd rozhodol podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že v konaní o povinnom podanej sťažnosti neúspešný povinný, nemá nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).